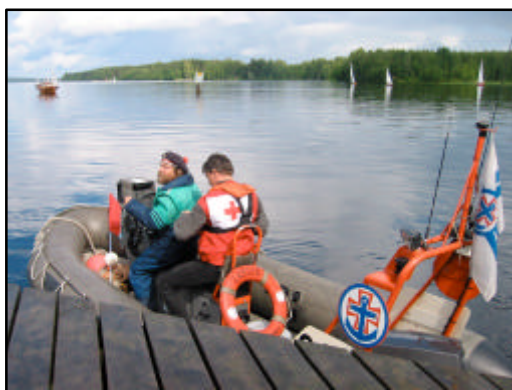

Keiteleregatta 2002

Paljon positiivisia juttuja Keitele-regatasta kuultuamme päätimme että tänä kesänä suuntaamme nokan kohti Äänekoskea ja katsomme pitävätkö huhut paikkaansa. Saavuimme Pekan kanssa perille muutaman kännykkäohjeen jälkeen hyvissä ajoin jo perjantai-iltana ennen puoltayötä. Ilta oli kylmä ja vettä hipsi joten päätimme purkaa veneen vasta seuraavana aamuna ja lähdimme etsimään muita kisaajia. Muut Litiporukat eli Gamman ja Old Lady'n miehistöt löytyivät arvatunkin rannalla näkyvästä ainoasta valopisteestä joka osoittautui kuten hyvin arvata saattaa paikalliseksi ravitsemusliikkeeksi. Siellä porukalla aikamme maailmaa parannettua siirryimme jatkoille matkailuautolle ja pääsimme siitä sujuvasti nukkumaan jo pikkutunneilla.

Veneitä oli paikalla kaikkiaan parikymmentä ja niistä kevytveneitä kuusi. Kolme Litiä, kaksi Vintikkaa ja Vikla nämä muodostivat yhdessä oman luokkansa. Kisassa oli kolme etappia eli lau-antaina Äänekoskelta Suolahteen (5mpk) jossa ruokatauko. Sieltä pitkä legi Matilanvirrälle (16mpk) jossa yöpyminen ja seuraavana päi-vänä takaisin Äänekoskelle (12mpk). Laskes-kelin että matkaan menisi kaikkiaan 6 – 15 tuntia kahden päivän aikana joka kuulosti oikein hyvältä harjoitukselta Päijänne purjeh-dusta ajatellen.

Aamulla heti herättyä aloimme kokoamaan venettä ja paikalle saapui kolmanneksi miehistön jäseneksi vaimoni, jonka olin onnistunut ylipuhumaan elämänsä ensimmäiselle purjehdusreissulle Tuusulanjärven ulkopuolelle. Veneen kasattuamme heitimme makuupussit ja kassit huoltoaluksen kannelle ja vesille.

Saattoveneet olivat mukana koko kisan ajan.

Lähtölinja oli sataman edustalla lahden suussa ja lähtöhetkellä vallitsi heikko tuuli. Kun ensin olimme löytäneet oikean lähtölinjan sujui lähtömme kohtalaisesti. Leppäsen Matti

Gammalla vanhana Keitelelen kiertäjänä tosin otti heti lähdössä pienen kaulan eikä Old Ladyäkään Lehtisten veljesten ajamana saatu takana kovin kauaa pidettyä. Aikamme Ääneselkää heikossa tuulessa luovittuamme olimme jo päästäneet pari vintikkaakin ohi joten päätimme oikaista Old Lady'n perässä Talassaarten ”väärältä puolelta” , tokihan ”paikalliset” tietävät mistä mahtuu menemään. Juuri saaret ohitettuamme rupesikin Old Ladyssä köli kolisemaan ja pojat ystävällisesti viittoilivat suosituksena noin 90 asteen kurssimuutosta. Jossain vaiheessa huomasimme ohittaneemme Old Lady'n ja kun tulimme Keitelelen kanavan suulle tuuli hiipui täysin. Loppu lillimisen aikana pääsimme muutamista köliveneistä ja yhdestä vintikasta ohi ja olimme maalissa Gamman ja Windmillin jälkeen kolmantena kevytveneinä.

Burgundy ja Old Lady joutuivat lähes täydelliseen pläkään ensimmäisen legin maalissa.

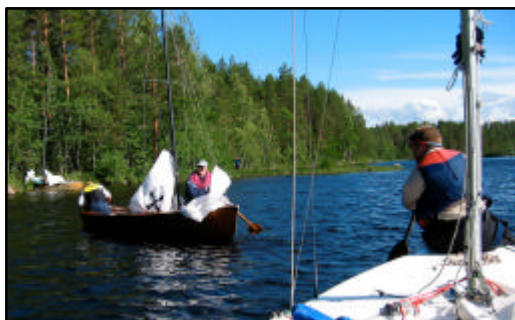
Suolahdessa oli mukava tauko jossa sai syötyä ja juotua ja matka jatkui. Lähtö Suolahden sataman edustalta täysin tyynessä. Paukun tullessa satuimme olemaan keskellä lähtölinjaa nokka oikeaan suuntaan ja näin ollen saimme koko porukan parhaan lähdon. Kerrankin onni oli myötä ja saimme vielä henkilökohtaisen raidan, spinnu ylös ja kasvatimme nopeasti muutaman sadan metrin kaulan muihin veneisiin. Tilanne oli erittäin kutkuttava kun vasta Korpiselällä ensimmäinen kölivene trimaraani Pohjantähti sai meidät kiinni ja kyseli että mikäs kiire meille tuli. Vielä mielyttävämmäksi tilanne muuttui kun tuuli hiipui uudelleen ja ajoimme trimaraanista alakautta ohi. Johdimmekin kisa trimaraanin jälkeen melkein puoleen väliin saakka kunnes tuuli kääntyi sen verran että jouduimme laskemaan spinnun ja gamma meni ohi.

Gamman navigointia sateella.

Ukonsalmen selvitimme vielä kunnialla, mutta seuraavana olleen Sittosalmen (lue Shitosalmi) kohdalla otti olkileipä. Salmessa tuuli loppui täysin ja virtakin sortti. Kõlveet menivät vanhalla vauhdilla ohi kun me yritimme epätoivoisesti luovia salmen läpi. Salmen puolesavälissä huomasimme että Old Lady oli tullut kymmenen metrin päähän. Piinasta selvityämme saimme kuitenkin kasvatettua kaulan noin sataan metriin ennekuin Lehtiset saivat veneensä vauhtiin. Spinnu ylös ja Jänissalmen sekä Matilanselän yli kohti maalia. Old Lady ajoi uskomattoman kovaa spinnun kanssa, mutta onneksi gongi pelasti ja ylitimme maaliiviivan toisena kevytveneenä. Maalissa saimme tietää että Gamma oli pessyt koko porukan ja tullut toisen legin ensimmäisenä veneenä trimaraanin jälkeen maaliin, mahtava suoritus Litiltä.

Matilanvirralla oli veneitten parkkeeraustila hieman kortilla joten kevytveneet yövyttiin mikä missäkin puskassa mitä mielenkiintoisemmilla systeemeillä. No perillä kuitenkin odottivat hernesoppa ja sauna sekä tanssit paikallisessa ravintolassa.

Kevytveneet parkkiin rantaruovikkoon

Seuraavana aamuna lähtö Matilanvirralta ja matka kohti Äänekoskea vaihtelevissa keleissä. Tälle legille vaihdettiin Pekka puikkoihin ja minut eteen ettei menisi liian yksitoikkoiseksi. Salmet olivat tällä kertaa helpommin hallittavissa koska virta ja tuuli olivat myötäiset. Tummia pilviä näkyi välillä taivaanrannassa mutta tuntuivat aina menevän ohi. Matka etenikin melko mukavasti ja tilanteet vaihtelivat aina Ristiselän eteläpään saakka, jolloin tuuli alkoi selvästi kiihtymään ja kääntyi vastaiseksi. Ajelimme pienen saaren katveessa ja ajattelimme ettei tämä vielä mahdottomalta tunnu, mutta kun saaren suoja loppui, oli piru irti. Tuuli yltyi hetkessä pitkälti yli 10 m/s emmekä pystyneet enää laskemaan purjeita. Parin saaren välissä kohtuullisen loivalla kulmalla luovittuamme Pekka rupesi kyselemään kivistä. Vastasin siihen ettei minulla ole niistä höykösen pöläystä, enpä ole näillä vesillä koskaan ollut enkä pysty juuri nyt karttaakaan esille kaivamaan. Ei auttanut kuin ajella vaan, kunnes sen toisen saaren ranta alkoi uhkaavasti lähestymään. Siinäpä ei auttanut kuin tehdä venda joka ei siinä myräkässä ollut niitä helpoimpia operaatioita, niinpä vene jäi pihhin ja läheni edelleen saarta tosin tällä kertaa peräsin edellä.

Pahimmassakin kelissä on aina aikaa yhdelle valokuvalle. t.Gamma.

Muutaman kerran fokalla ja peräsimellä ristiin sählättyämme saatiin vene kuitenkin liikkeelle parikymmentä metriä ennen rantaa. Gamma ohitettiin seuraavaksi koska Matti oli kokeneempänä ymmärtänyt laskea purjeet ajoissa. Siinä vaiheessa rupesikin vettä satelemaan kohtuullisen rankasti ja se muuttui vielä raemyrskyksi. Samaan aikaan kun ukkonen jyrähteli ja rakeet piiskasivat naamaa ajattelin ettei taida kannattaa vaimoa enää vastaisuudessa purjehdusreissuille houkutella, mutta hänpä kiljuikin ilmeisen tietämättömänä meidän hädän alaisesta tilastamme että tämähän on tosi kivaa, vauhdikasta menoa. Kun ukkonen pauhasi suoraan päällä rupesi Sarianna ihmettelemään etteikö tuo kymmenen metrin korkeudessa avoimella selällä keikka

Lightning Viesti Syksyt 2002

alumiinimasto ole aikamoinen ukkosen-johdatin. Totesin siihen etten tiedä yhtään tapausta jolloin salama olisi iskenyt purjeveneeseen ja kaikki on hyvin kunhan ei vanteista pidä kiinni. Juuri tämän sanottuani räpsähtikin näpeille jokunen voltti. Ei se onneksi ihan mastoon iskenyt , mutta sen verran lähelle kuitenkin että osa varauksesta löysi meidänkin veneeseen. Parikymmentä minuuttia kestätyään myräkkä hellitti ja rupesi jo jotain näkemäänkin. Maali löytyi yllättäen etusektorista ja toivo alkoi pikkuhiljaa palamaan vaikkei kilpailutilanteesta ollut mitään käsitystä. Satamaan tultuamme olimmekin hämmästyneitä kun ei siellä vielä ollut kuin muutama kölivene. Kohtuullisen pitkän ajan kuluttua tulivat muutkin maaliin, olivat viisaampina ymmärtäneet jäädä saaren suojaan odottelemaan myrskyn laantumista.

Lopputuloksissa olimme kevytveneluokan toinen Gamman jälkeen, ja palkinnoksi saimme mukavan 80€ lahjakortin. Kokonais-aikamme yhdeksän tuntia ja risat, jos kaikki veneet olisi laskettu samaan tilastoon LYS

tasoituksin olisivat Lightningit ottaneet kaksoisvoiton.

Erittäin kiva, hyvin järjestetty retkikisa joka sopii Litille kuin nenä päähän. Voin suositella lämpimästi kaikille vaikkapa Päitsin harjoitukseksi.

Burgundy: Sakari Pesola, Sarianna Pesola ja Pekka Bollström

Tyyntä ennen myrskyä. Taustalla nousemassa reipas ukkoskeli.